

CONFERÈNCIA "SER REPUBLICÀ AVUI"

Granollers, 27 d'abril de 2009

Bona tarda, i en primer lloc agrair la invitació per poder compartir aquesta estona amb vosaltres, i per tant explicar-vos alguna cosa, fer alguna reflexió en veu alta i després, doncs, el que surti.

Jo crec que és bo que anem recordant aquestes proclamacions –i després explicaré perquè–, i especialment aquesta, que va ser un dia feliç, no?

També us dic que Intentaré no allargar-me massa i ho intentaré per una qüestió de coherència republicana, precisament, no?, que em fa entendre la política no com un monòleg, sinó justament com un diàleg; perquè normalment s'entén com un monòleg de polítics, i justament la política evoluciona cap a un diàleg dels polítics amb la societat, i per tant, justament per aquest punt de coherència republicana que deia abans, si al final podem mantenir un diàleg jo crec que seria interessant i reforçaria més aquest concepte republicà de què parlàvem.

He vingut a parlar sobre "ser republicà avui", però –si em permeten la paradoxa– és indispensable que comenci fent referència històrica a aquells temps que avui commemorem: la proclamació de la República, en definitiva, i que és un punt de partida.

De vegades estem temptats –potser perquè hi ha qui ens ho repeteix molt– a deixar de mirar enrere. Que la política ha de ser futur i no passat. I en part és cert, però només en part.

Cal pensar en futur, cal pensar en llarg termini –cosa que tampoc és massa habitual en política saber pensar a llarg termini, paradoxalment, no?– i cal saber actuar, fins i tot, no només valorant les conseqüències immediates.

És cert, però, que és en el passat on trobem les claus per entendre el present, per saber qui som i el camí pel qual volem anar. Per tant, cal saber d'on venim i quin és el camí que ens ha portat fins on som ara.

Eduard Punset, fa uns dies, explicava en un canal de televisió una cosa curiosa, no? Deia que els científics han descobert i han provat que el cervell humà, quan intenta pensar en el futur, activa la zona cerebral del passat. O sigui que quan el cervell vol fer alguna hipòtesi de futur, el que fa és recórrer al coneixement del passat.

Per tant, difondre coneixement d'un passat –que, per cert, molts volen amagar–, recuperar la memòria històrica del nostre país és en certa manera un pas obligat per intentar construir un futur millor.

En el fet de ser republicà avui hi té lloc, precisament, reivindicar la recuperació de la memòria històrica referent al republicanisme, en un país que, per desgràcia, ha girat l'esquena durant molts anys, molts anys, massa anys!, a la seva història recent. I fer-ho pels milers de persones que van morir durant la guerra civil, pels milers executats pel franquisme en la postguerra, pels que van patir l'exili, pels que es van quedar i van haver de sobreviure en obligat silenci.

Per tots ells, i sobretot per nosaltres, per la nostra dignitat. Per la dignitat d'una democràcia que va afegir l'oblit a l'amnèsia de la transició, i que només en els darrers anys, després d'alguns canvis polítics, ha començat a recordar, a fer reconeixement institucional del que va passar, a retornar documents espoliats pel franquisme, a identificar espais on poder anar a plorar els morts de la dictadura, etcètera. O homenatjar, per exemple, alcaldes escollits en lliure elecció per la ciutadania, democràticament escollits, que van ser afusellats, com els de Granollers, Mollet, de Parets, per posar alguns exemples propers.

S'afusellaven persones, però amb ells, com amb el president Companys, s'intentava assassinar també un poble, una identitat, una nació, uns ideals, els ideals democràtics i republicans que representaven totes aquelles persones.

Enguany, en l'homenatge que fem al Parlament als represaliats pel franquisme, vaig recórrer a una cita del llibre "*Joan Peiró, afusellat*", de l'enyorat Josep Benet. En ell es recull una frase cruament explicativa de tot això que us estic dient. És en boca del president del Tribunal que va ordenar l'assassinat de Peiró, quan davant la insistència del defensor a remarcar els nombrosos testimonis favorables que tenia, li va respondre –i ho cito textualment–: «Yo levanto primero una estatua a este hombre en la Plaza del Caudillo por todo el bien que ha hecho a mucha gente, y luego le fusilo por haber sido ministro de la República».

Són paraules que posen al descobert la voluntat de fer desaparèixer tot allò que representava el republicanisme. Volien intentar fer marxa enrere als canvis socials vinculats als ideals republicans. El seu enemic no eren unes persones determinades, eren la igualtat de la dona, les llibertats individuals, la recuperació de les institucions d'autogovern per part de Catalunya, la renovació, la laïcitat en el món educatiu, era l'impuls de la cultura més enllà de les elits tradicionals. Eren també aquells gairebé llegendaris ateneus, que en tota classe de pobles, viles i ciutats, havien traslladat precisament aquest ideari i aquests valors republicans a la vida quotidiana, en definitiva, i que a més a més van ajudar a dotar-nos d'una llibertat de pensament –crític i plural, per cert–, que jo crec encara ens distingeix molt com a país.

En el fons, volien acabar amb tot allò. I el que és més important, el temps s'ha cuidat molt bé de demostrar que no ho van poder aconseguir. Que es valors republicans, potser no de forma explícita però sí en el fons, formaven part ja de la nostra societat.

I n'és testimoni, justament, determinades actituds davant de la vida, però també determinades actituds davant del funcionament de la societat, i en aquest sentit és especialment remarcable la potent societat civil que hi ha en el nostre país, de quines fonts històricament ha begut.

Perquè, què és el republicanisme?

Mireu, més enllà de tenir o no tenir un rei com a cap d'Estat, que això és una qüestió. És a dir, evidentment, si tens un rei vius en una monarquia, si no hi ha una monarquia, doncs, hi ha l'opció que hi hagi una república i, per tant, llavors pots votar. Però el republicanisme és això només? Això, en tot cas, és una conseqüència de l'aplicació dels valors republicans d'igualtat i justícia, com per exemple també ho és intentar exigir la transparència sobre les finances del monarca al Congrés dels Diputats, i davant l'impediment de poder ser debatut o de poder tenir informació, portar-ho al Tribunal Europeu d'Estrasburg. Això també és republicanisme.

Per tant, deixeu-me tornar a fer la pregunta retòrica: què és el republicanisme?

El republicanisme és una llarga tradició del pensament polític que s'inspira en l'ideal de la República, definida –i atenció– com a comunitat de ciutadans sobirans, basada en el dret i el bé comú. I ho repeteixo: comunitat de ciutadans sobirans, per tant amb dret polític a decidir sobre el seu futur, basada en el dret i el bé comú.

Els seus ideals: la llibertat, la igualtat, la virtut civil, el patriotisme i la fraternitat.

Els de llibertat o la igualtat són prou coneguts. Avui en dia em fa l'efecte que tothom els defensa, absolutament tothom, i és curiós perquè segons qui els defensa dius: “quines contradiccions que té la vida, no?”, però és igual. Tots sabem, en tot cas, amb els obstacles amb què es van trobant aquests ideals en la vida pràctica de les societats del nostre temps i en el nostre país en particular.

Però deixeu-me incidir en els altres, per exemple, la virtut civil. La virtut civil entesa com a saviesa que fa comprendre als ciutadans que el seu interès individual forma part del bé comú, i per tant esdevé un compromís ciutadà de participar de la vida política, d'alguna manera a resistir-se a aquesta opressió. És a dir, l'ideal d'una ciutadania implicada en la vida pública, en la vida política i, a més a més, amb consciència col·lectiva.

Com que la conferència, la xerrada aquesta gira entorn a ser republicà avui, deixeu-me incidir en el valor de "la virtut civil", de la participació política en sentit ampli, perquè és precisament un valor que els darrers anys ha perdut molt pes en la nostra societat i que està íntimament vinculat a l'actual crisi econòmica i productiva.

Una crisi que és global, per descomptat, però que ahora és particular, i en el cas de l'Estat espanyol de manera molt especial, i ho és pel model productiu, pel model de societat que s'ha anat imposant des de fa uns anys. Hem patit, patim el triomf de l'individualisme, el triomf de la immediatesa. Hem patit l'oblit dels efectes a mitjà i llarg termini, hem patit l'oblit del que ha de ser l'interès col·lectiu.

La crisi és, en part, derivada de la progressiva erosió de valors col·lectius, del descrèdit de la consciència col·lectiva, de l'excessiu individualisme, de l'excessiu afany de guanys personals en tots els àmbits de la societat, i com més fàcils millor.

Perquè quan els interessos individuals o parcials passen per damunt del interessos col·lectiu, i l'exemple s'estén, es trenquen els equilibris necessaris i les conseqüències les acabem patint tots. Si ens mengem l'ou i a més a més ens mengem la gallina, no queda res.

Ara es busquen culpables i es busquen líders salvadors, els extrems. Però hem d'entendre que som tots plegats, tots nosaltres, la ciutadania, també els responsables, però sobretot la solució.

Potser personalitzar ajuda a mobilitzar, a actuar, però en el fons, cal que entenguem que el culpable i el salvador de la crisi som nosaltres mateixos. Ho són, per exemple, els que demanaven cinquanta, seixanta o setanta milions pel pis que els havia costat amb prou feines trenta, i els ho havia costat feia molt poc temps. Ho són els milers de persones que han participat, conscientment o inconscientment –que tot és possible– d'aquesta bombolla immobiliària, d'aquesta economia especulativa. Ho som també la resta, per mirar moltes vegades cap a una altra banda mentre això passava; ho som per no haver forçat a canviar la deriva d'un model econòmic que no era sòlid en termes productius.

Compte, tampoc cal flagel·lar-nos ara, però és evident que la inèrcia era molt forta i que l'onada de liberalisme econòmic era mundial i imparable.

Com deia recentment un dels economistes que havien pronosticat la crisi actual ja fa uns anys, en el fons no hi havia fre possible. L'evolució humana empenyia a seguir endavant el camí de creixement fins arribar a la crisi actual. Per molt que es veiés, segurament no es podia aturar. Tots en som en part responsables, i segurament que ara no val la pena lamentar-se. El que cal fer és entendre que tots participem des d'ara mateix en la construcció del futur.

Per tant, que el que fem individualment tindrà conseqüències individuals i col·lectives, i ens portarà a un o altre lloc demà. Es tracta, doncs, d'exercir la concepció republicana d'assumir el nostre paper, de no desentendre'ns, perquè tots som part de la *res publica*, de la cosa pública.

És a dir, la crisi està posant en evidència que cal tornar a pensar en la cosa pública, en la *res pública*. Cal, més que mai, la implicació de la ciutadania en la política, en els problemes i els reptes col·lectius.

I un aclariment abans de seguir: estic parlant de valors, i fer-ne discursos no canvia gaire les coses d'un país. Però aquests canvis tenen l'oportunitat de tenir lloc, perquè és la pròpia necessitat, els canvis de comportament, d'actituds, el que acaba portant als canvis de valors en una societat.

Podem començar informant-nos, interessant-nos pel que passa al nostre entorn, per exemple en el món laboral. Aquesta comarca, sense anar més lluny, està afectada els darrers mesos per nombrosos EROS (Murtra, Ficosa, Merck, Zanini...). O, per exemple, en un any Granollers ha passat de 2.602 aturats el març de 2008 a 4.854 aturats el mateix mes d'aquest any, el març de 2009. És a dir, aquí l'atur ha crescut un 86%, i la taxa d'atur entre la població activa s'ha situat entorn el 15%. És a dir, a l'atur, quinze de cada cent persones disposades i disponibles per treballar.

Estem parlant de 4.854 persones en atur només aquí a Granollers i 29.400 a la comarca. És clar, això els afecta a ells, afecta a les seves famílies, afecta al seu entorn, però d'una manera o una altra ens afecta a tots. I aquest és el canvi de mentalitat que hem de saber provocar.

Que es salvin uns llocs de treball o que se'n creïn de nous en sectors productius, en sectors diferents, amb més futur, ens ha de preocupar absolutament a tots.

Com a ciutadans i ciutadanes, des d'aquesta concepció republicana de la societat, estem obligats a informar-nos, i estem obligats també a ajudar de la manera que ens sigui possible. A posar en evidència el passotisme de "*a mi tant me fa, no m'afecta*", que és molt comú en la nostra societat.

Perquè, en el fons, tot el que està passant al nostre entorn, a la nostra ciutat, al nostre barri, al nostre país, de manera directa o de manera indirecta ens acaba afectant. Tots formem part del mateix país, de la mateixa nació.

No podem, doncs, girar l'esquena al que passa als barris, a la situació de tantes petites i mitjanes empreses que tenen problemes per tirar endavant, que lluiten per fer-ho. O a la dels autònoms, per exemple, especialment desprotegits, sobre els quals la crisi està incidint d'una manera especialment greu.

Hi haurà efectes de la crisi global que no podrem evitar, segur, i les coses –també segur– no podran ser mai més igual que ho eren fins abans de la crisi. Hi ha un abans i un després, segur. Però cal estar molt amatents als efectes que tenen sobre les persones i saber posar les bases per reorientar els sectors productius.

Un altre exemple laboral, especialment pertinent avui, avui no, demà. Demà és el Dia internacional per a la salut en el treball. Som conscients, per exemple, que l'any passat van morir 143 persones a Catalunya com a conseqüència d'accidents laborals? Imagineu-vos un accident de 143 persones. Una desgràcia. Hauria ocupat diaris i diaris, i telenotícies, i reportatges setmanes i mesos, i ens en recordaríem cada any, o no? A Catalunya l'any passat van morir 143 persones per accidents laborals.

Per mi, ser republicà avui vol dir ser-ne conscient també i alçar la veu perquè tots en siguem conscients, i per tant tots treballem perquè l'any que ve aquesta xifra sigui menor.

I hem de saber també mirar més enllà. Justament aquesta visió de futur..., una mica la paradoxa que us deia abans, que tant difícil és que ens la trobem en política, però tan necessària és, sobretot en un país com el nostre, en una nació sense estat, en els temes de país. Per exemple, el tema del finançament, del qual, per cert, depenen els serveis públics, del qual depenen les polítiques que fa la

Generalitat, justament la Generalitat ha de fer polítiques per preparar el país en els propers anys, la Generalitat ha de fer polítiques per combatre la crisi... Tot això depèn del finançament. Els ajuntaments, exactament el mateix raonament. Canvis de models productius, per tant intentar aposar per nous sectors i ser una miqueta oberts, és a dir mirar més enllà vol dir, justament, per exemple, intentar aposar per energies menys contaminants, per les noves tecnologies, que estem assistint a una gran revolució en la societat per les noves tecnologies però és que la que ve encara ho serà més. És a dir, estem a l'inici de tot plegat, i el que passarà després serà molt més gran. Per tant, intentar mirar més enllà i ser agents actius en tot això és fonamental. Això, tot això, depèn del finançament del Govern de la Generalitat, aquest finançament que fins ara ens ha estat negat.

Demanem una cosa tan elemental i tan bàsica com que els recursos que provenen dels catalans, tornin, i sobretot tornin a partir d'un sistema que ja dic ara, que quedi clar, que no ens agrada, que és insuficient, però és que estem parlant d'un sistema que ha aprovat una llei de l'Estat –que ha aprovat una llei de l'Estat–, per tant aquest mínim, aquest mínim no és discutible ni és negociable.

Estem parlant d'una reivindicació absolutament justa, i per tant irrenunciable.

I ens hi van –i això no ho hem sabut explicar prou bé tots plegats, i nosaltres hem de fer el nostre *mea culpa* particular–, ens hi va justament la qualitat dels serveis públics; ens hi va les possibilitats de crear treball i de trobar feina; ens hi va, per tant, el benestar de catalanes i catalans dels propers anys.

I aquí hem de fer una reflexió molt profunda sobre com expliquem tot això. Jo no sé si ho hem explicat prou bé, però també estic convençut que si haguéssim prioritzat molt més, tots plegats –i ara estic parlant com a país–, el significat del que representa un bon o un mal finançament, segurament que molta més gent

hauria entès el que estàvem dient i s'hauria fet partícip d'una reivindicació absolutament claríssima.

No interpreteu aquestes paraules en clau de partit, sortiu de la bombolla per uns moments. Interpreteu-ho en clau de la gent que s'ha quedat sense feina, en clau de la gent que per una operació d'una pròtesi de genoll s'ha d'esperar dos anys – dos anys si està de sort. Interpreteu-ho en aquesta clau, de la gent que no està polititzada i que viu en la vida normal i corrent, la que troba cada dia.

En clau d'aquesta gent, el discurs del finançament, tots plegats, no l'hem sabut fer prou bé. Sabeu per què? Perquè els partits ens hem dedicat a fotre'ns els trastos pel cap els uns als altres, i utilitzar el finançament –abans ho vam fer amb l'Estatut, i ara amb el finançament– justament per desprestigiar l'altre. Al final semblava un concurs de veure... –anava a dir una grolleria, però no la diré–, de veure qui era més fort, qui era més gall, qui tenia més plomes, deixem-ho així. M'explico? I què hem fet? Allunyar una part de la població d'aquest debat, quan aquest era un debat fonamental des del punt de vista de concepció de país.

No és culpa d'Esquerra Republicana això que estic dient, ni molt menys. Des del punt de vista del model, penso que som els únics que ens hem mantingut coherents. És culpa de no entendre que la població necessita moltes vegades respostes i necessita explicacions que van més enllà del que és l'estricta batalla política. I això, des del punt de vista també de país, em fa l'efecte que és absolutament determinant. D'altra manera ens anirien les coses – que Déu n'hi do el que estem aguantant!–, sobretot en el moment de mobilitzar gent de cara a aconseguir aquest finançament més just.

Per tant –i torno al començament–, ser republicà avui vol dir justament donar suport, estar a sobre, exigir el que Catalunya demana amb plena justícia en qüestió del finançament.

Hem d'intentar aconseguir que la ciutadania no es desentengui del que, per bé o per mal, acabem fent els responsables polítics. I sobretot ho hem d'intentar fer perquè les institucions catalanes –i aquest és un concepte també absolutament fonamental– tenim un poder polític limitat, i a més a més formem part d'un Estat que no sempre coincideix amb nosaltres ni en les prioritats ni en els interessos; fins i tot de vegades aquestes prioritats són contradictòries, són diferents. I això hem d'intentar fer-ho entendre. Hi ha moltes elements, molts exemples, molts arguments.

No ens podem quedar en l'anècdota, hem d'anar al fons de les qüestions. Quan empresaris demanen que l'aeroport del Prat sigui competitiu, en el fons etan fent això, i és important que ho facin, molt important. I és molt important, per exemple, que la societat sigui conscient que s'està dissenyant l'alta velocitat o s'ha dissenyat històricament l'alta velocitat a Espanya a partir d'un concepte radial, és a dir sortim de Madrid i anem a tot arreu.

Però, fixeu-vos en la contradicció i en la paradoxa. Europa cofinança l'alta velocitat, el desenvolupament de l'alta velocitat, i què ha passat? Doncs, que la connexió amb Europea és l'últim que ha arribat. Encara no estem connectats amb Europea amb l'alta velocitat. O encara més greu, que el que li interessa a Europa, essencialment, que és el corredor del mediterrani, perquè és el que va directe cap a l'Àfrica, tampoc està ni tan sols previst, ni tan sols previst!

Bé, doncs aquestes qüestions que acaben essent molt pràctiques i que acaben formant part del que serà la nostra vida en el futur, són aquelles que al final la població acaba entenent, evidentment, cada població, cada segment de població en funció del que estem parlant.

Us parlava abans d'atur, de treball, d'accidents laborals, ara us parlo d'infraestructures. Podríem parlar de moltes coses. Aquí és on hem de saber canviar i fer el discurs adequat perquè la gent l'entengui.

És important que recordem i que sapiguem explicar que la societat, la ciutat, el país, el barri, és cosa de tots, que els construïm o els deconstruïm –paraula que ara està molt de moda– tots.

I la concepció republicana de la societat és precisament la d'entendre que tots els ciutadans n'hem de ser protagonistes, que tots tenim una responsabilitat compartida, que no ens podem desentendre del que passa a la nostra societat.

La Catalunya del segle XXI només es pot entendre, només es pot construir des d'aquesta implicació col·lectiva, des d'aquesta concepció més republicana de la societat. Des de valors com llibertat, la igualtat, la fraternitat, que són més vigents i més importants que mai.

Crec que tots plegats tenim una mica l'obligació de fer una Catalunya més republicana, entesa com a aquesta manera de relacionar els ciutadans amb el propi estat, com a font de valors –com a font de valors–, com a marc de llibertat, de laïcitat, per a ciutadans amb esperit crític, amb pensament propi i que siguin participatius.

Acabo amb dues últimes reflexions, amb dues últimes qüestions, molt vinculades també amb aquesta història.

La primera, abans us parlava de passat i de futur. Justament, quan planifiquem el futur se'ns engega la cèl·lula del passat. Doncs bé, també us he dit que vivim, viurem en un món nou, està canviant la societat d'una manera molt important, cada vegada més evolucionada, les noves tecnologies hi intervenen moltíssim en aquests processos de canvi, i justament hem de saber aprofitar les oportunitats

que ens donen les noves tecnologies justament també per aquesta participació, el que és la cosa pública.

Cada vegada més es parla de la política 2.0, del Govern 2.0. Jo crec, sincerament, que aquest concepte és un ideal absolutament republicà, d'implicació i de participació. I m'explico molt ràpid.

Nosaltres al Parlament hem fet un esforç important en tot això, hi ha molta gent que diu: "Home, ho heu fet molt bé, és fantàstic". Si no hem fet res encara! Sabeu quina és la cosa més important que podríem fer? Canviar mentalitats, canviar mentalitats. El que hem fet són eines. Ara tenim les eines per fer-ho, molt bé, però si tu no fas servir les eines, això no serveix de res.

Per tant, el que hem de canviar és la mentalitat, i per tant el que hem d'entendre és que la política del segle XXI, i per tant tot el que han de fer les administracions al segle XXI passa per altres paràmetres. Fins ara què hem fet? Que els polítics parlen "a" la ciutadania, amb prou feines. I què vol dir canviar de paradigma, canviar de xip? Vol dir que els polítics han de parlar "amb" la ciutadania. I aquesta és la qüestió.

Les noves tecnologies ens donen noves eines que ens permeten parlar "amb" la ciutadania, però si no som capaços de fer-ho, si no tenim voluntat per fer-ho no ho farem.

Per tant, al món que ve segurament que tot serà més fàcil des d'aquest punt de vista, però hem de voler-ho fer, i aquesta és la gran qüestió.

Per tant, doncs, dues coses. Aprofitar especialment les oportunitats que ens dóna la nova societat, que ens donen les noves tecnologies, i realment ser capaços d'interactuar amb la gent, d'escoltar la gent, de saber què pensa la gent, però no la nostra bombolla, insisteixo, anar una miqueta més enllà, anar una miqueta més enllà.

Segona reflexió: el món global. Això també ha canviat molt i encara canviarà més, i encara canviarà més. I en aquest sentit, la Unió Europea és el nostre escenari natural del segle XXI, pel bo i pel dolent. Hi haurà coses bones i n'hi haurà que no ho seran, però la Unió Europea és el nostre escenari natural del segle XXI.

Per tant, és molt important actuar, és molt important ser-hi presents, és molt important tenir veu més enllà del que són les nostres estrictes fronteres. I per tant també –i aprofito l'avinentsa– penso que és absolutament fonamental saber participar amb esperit republicà en aquest projecte comú que és Europea.

No cal dir que d'aquí se'n deriva una crida especial a participar en les properes eleccions del dia 7 de juny, eleccions europees, a les quals ens hi juguem molt més del que ens puguem imaginar –molt més del que ens puguem imaginar. I la crida porta una crida afegida... Com que això d'Europa no interessa a ningú i les eleccions europees menys, i a més a més hi ha una certa crisi..., en fi, que al final farem referèndums mentre el Rajoy i el Zapatero, i aquestes tonteries que s'acaben fent... Doncs, la crida és: el dia 7 de juny hi ha eleccions europees i és més important que mai la participació en clau europea en tant que catalans i catalanes.

Acabo. Conclusió? És molt simple. Els valors republicans són més vigents i són més necessaris que mai. Per tant, jo em limito a fer una cosa molt simple: encoratjar-vos precisament a actuar com a republicans, a participar en la societat. A donar exemple de comportament, d'actituds, per estendre aquells valors republicans, per construir amb paciència i amb fermesa aquesta Catalunya republicana, que és capaç d'encarar-se amb força als reptes de futur que l'esperen en els propers anys.

La tasca no és gens fàcil, però mai ens va dir ningú que això seria fàcil, al contrari; més aviat ens van avisar de les dificultats. Però la tasca s'ho val i s'ho val del tot.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Ernest Benach i Pascual
President

Per tant, amb aquest encoratjament acabo i, si ho voleu, podem entrar en allò de “parlar amb”, doncs ara és quan tocaria.

Moltes gràcies.